

пещерата, тя била завземана отъ едно или повече семейства. Главното мѣсто въ това естествено жилище било огнището. Върху него огънятъ не изгасвалъ никога; то било оградено съ камъни, за да не се прѣска жаръта. Около огнището прекарвало цѣлото семейство; то освѣтявало нощно време пещерата, служило за отопление презъ хладни и студени дни, а покрай това и за приготвяне на храна, облѣкло, оржие, орждия и т. н. Понѣкога огънятъ отъ огнището служелъ като последно сръдство срещу нѣкои звѣрове, обитатели на съседни пещери.

Още въ най-раното време на човѣшкото развитие пещеритѣ — първи жилища на човѣка — имали голѣмо значение за живота на нашия прадѣдо. Въ пещерата се раждали, израствали, живѣли и умирали едно следъ друго хиляди поколѣния.

Животътъ на пещерния човѣкъ е много важенъ и интересенъ за историята на човѣчеството. Въ него се вижда вече началото на заседналъ животъ. (фиг. 3). Колко отдавна и какъ здраво е вкоренена въ човѣка привичката къмъ постоянно жилище, за това говорятъ тѣзи пещери, които сж обитаеми и сега. Научнитѣ издирвания говорятъ, че човѣкъ е живѣлъ и живѣе въ тѣхъ повече отъ сто хиляди години.

И днесъ още стоятъ пещеритѣ, изсѣчени въ варовититѣ скали на Югозападна Франция, въ които преди 150,000 години се е заселилъ пещерниятъ човѣкъ. Старостта на тѣзи жилища не се забелязва, защото съ течение на много десетки хиляди години хората видоизмѣняли вътрешнитѣ и външни стени, пристроивали предни стени отъ дърво или отъ дѣлани камъни, откривали дупки за врати и прозорци, но пакъ не се решавали да напустнатъ своитѣ първични жилища.

И тѣй, макаръ и измѣнени, тѣзи жилища-пещери сществуватъ и днесъ и се обитаватъ отъ хора. Ето това сж най-старитѣ жилища въ цѣлия свѣтъ; тѣ